

Onnettomille

Jotkut ihmiset näyttävät olevan onnellisimpia kuvitellessaan olevansa onnettomimpia ihmisiä koko maailmassa, koskapa he itsepintaisesti ja minkään muun tunteen antamatta hallita itseään, sulkeutuvat itseensä, hellivät surujaan kuusi hellätunteisin äiti pienokaistaan, levittäen synkkämielisyyttä ja välinpitämättömyyttä kaikkialla ympäristössään. Sanoin, "kuvitellessaan" ja tämän väitteen tuen sillä, että onnettomuutta, murhetta ei oikeastaan ole olemassakaan, ei ainakaan yksilöllistä.

Luonnosta opimme, että olemme pisara äärettömästä samankaltaisesta toimintaan tarkoitettusta voimasta. Vaistomme sanoo: että ollessamme luonakunnan korkein olento, omistaessamme siinä ilmenevän inteligenssin sen korkeimmassa muodossa, täytyy meille olettaa voitavan myöskin asettaa suhteelliset vaatimuksetkin, meidän täytyy antaa luonnolle takaisin jotain antamistaan kyvyistä. Meissä löytyvä energia, kyky, on käytettävä hyvään, täydellisyyteen pyrkivään, epäitsekäaseen toimintaan.

Kun me siis tiedämme, ettemme ole kokoonpantuja mistään erikoisaineesta, vaan että koko ihmiskunnan eri yksilöt ovat samoista perusaineista kokoonpantuja, niin me huomaamme olevamme luonnon kautta sukua toisillemme, huomaamme olevamme veljiä ja siskoja luonnon suuressa yhteisperheessä ja tämän väitteen perusteella ei meillä voi olla mitään erotettua yksilöllisyyttä, meidän toimintamme ei saa olla mitään itsestä, vain omaan itseemme tai rajoittamaamme piiriin tarkoitettua — vaan sen tulee olla koko ihmiskunnan hyvinvointia käsittävää toimintaa. Ei siis kellään meistä voi olla mitään erikoista, ei suruja eikä iloja.

Rajaton suru tai ilo eivät ole luonnollisia, vaan ovat kumpikin äärimmäisen itsekkyyden synnyttämiä. Ihmiset ovat vieraantuneet luonnollisesta suhteestaan toisiinsa, he ovat kehittäneet itsensä itsenäisyysvastaiselle käsityskannalle, siksi on heillä erityiset surunsa ja ilonsa.

Ei voi olla raukkamaisempaa tekoa normaalijärkiseltä ihmiseltä, kuin itsemurha; ja tämä teko on mahdollista ainoastaan mahdollisimman kauas luonnonlaeista eksyneelle ihmiselle. Henkilö joka ajattelee itsemurhaa, minkä onnettomuuden vaikuttamaa hyvänsä, on itsekkään yksilöllisen ajatuskannan huipulla, hän ei nim. näe muita kuin oman itsensä pyrkimyksineen, oikeuksineen, pettymyksineen ja onnettomuuksineen. Hän on luopio, jolle tuhansien kanssaihminen kärsimykset eivät merkitse mitään hänen omien pettymystensä rinnalla. Hän tahtoo itsepin-taisesti pysyä elämänsä surullisissa tapahtumissa yhtä uskollisena kuin luostariin sulkeutunut nunnat rukousnauhassaan. Hän ei koeta saada selville perussyitä onnettomuuksilleen, hän unohtaa, että hän ei ole ainoa, joka kärsii, vaan että miljoonat ihmiset ovat voineet kulkea samojen koetusten läpi. Hän ei suinkaan ajattele, että yhteiskunta, jossa ei sen kaikille ja jokaiselle jäsenelle riitä onnea, ei voi olla mitenkään mallikelpoinen, ja vielä, hän ei muista, että juuri hänen tulee kaikella tarmolla toimia sen yhteiskuntajärjestelmän kukistamiseksi, joka ei voi taata onnea ja hyvinvointia jokaiselle. Henkilö, jolle rakkauteen perustuva yhtenäisyyden tunne on toiminnan määrääjä, ei voi ikävöidä, ei surra, ei tehdä itsemurhaa, sillä hän näkee jokaisen onnettomuuden takana jonkun epäkohdan, jonka poistettua ei ole onnettomuuttakaan.

Älkäämme unohtako, että emme ole täyttäneet velvollisuuksiamme yhteiskuntaa kohtaan kärsimällä sitä mitä se on lyönyt laimin meitä kohtaan. Nälkäkuoleman, häväistyksen partaalla meillä ei ole oikeutta antautua omien surujemme valtaan, ei lopettaa päiviämme, sillä meitä tarvitaan kurjimmuissakin tilassa ollessamme repimään alas se sortovalta, se nurinkurinen järjestelmä, joka on syynä kaikenlaiseen onnettomuuteen.

Yksi nälänsyömä voimaton, mutta vapanden puolesta taisteleva olento on ihmiskunnalle kalliimpi kuin tuhannet haudassa olevat itseensä sulkeutuneet marttyyrit.

Meidän ei tarvitse olla raakalaisen tunteettomia, vaikka kiel-
lämmekin yksityisen surun merkityksen; päinvastoin: yhtenäis-
syytunne velvoittaa meitä aina ja jokaista kohtaan käyttäyty-
mään niin ettemme kenellekään saata kärsimystä. Käsittäkääm-
me koko ihmiskunta yhtenä, ainoana veljeskuntana, jonka on-
nellistuttamiseksi toimimme viimeiseen verensisaraan asti, silloin
emme tarvitse nähdä niin paljon elämäänsä kyllästyneitä, suru-
jansa helliviä olentoja, ja omakin elämämme on muuttuva nau-
tinnoksi, sillä "taistelu koko ihmiskunnan onnen saavuttamiseksi
on nautinto jokaiselle, jolla sydän sykkii."

J. C.
